Kraków, dnia 15 lutego 1930 roku.

KRAKOWSKI DZIENNIK WOJEWÓDZKI

Nr. 4.

TREŚĆ:

Dział urzędowy.

41.

Rozporządzenie Wojewody Krakowskiego
z dnia 23 stycznia 1930 r.
w sprawie zakazu zaprzęgania konia z lewej strony dyszla.

Na podstawie §§ 3, 20 i 59 rozporządzenia Ministerstwa Robót Publicznych i Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 26 czerwca 1924 (Dz. U. R. P. Nr. 61, poz. 611) — regulującego używanie i ochronę dróg — zarządza się co następuje:

§ 1.

Zakazuje się zaprzęgania pojedynczego konia z lewej strony dyszla. Pojedynczy koń ma być zaprzęgany po prawej stronie dyszla. Zakazuje się używania pojedynczych lejc i uzd bez wędzideł.

§ 2.

Winni przekroczenia przepisów niniejszego rozporządzenia karani będą w myśl postanowień artykułu 21 ustawy z dnia 7 października 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 656) o przepisach porządkowych na drogach publicznych w brzmieniu ustalonem w art. 1-szym Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 14 lutego 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 18, poz. 151), grzywną do wysokości 1.000 zł. lub aresztem do 6-ciu tygodni albo obydwoma temi karami łącznie.

§ 3.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w rok po ogłoszeniu niniejszego rozporządzenia w Krakowskim Dzienniku Wojewódzkim.

Wojewoda: **Dr. Kwaśniewski.**

42.

Rozporządzenie Wojewody Krakowskiego

z dnia 29 stycznia 1930 r.

w sprawie oznaczania samochodów prowadzonych przez uczących się.

Na podstawie art. 3 i 5 ustawy z 7 października 1921 r. o przepisach porządkowych na drogach publicznych (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 656) i w związku z § 54 rozporządzenia Ministra Robót Publicznych i Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych z 27 stycznia 1928 r. o ruchu pojazdów mechanicznych na drogach publicznych (Dz. U. R. P. Nr. 41, poz. 396) zarządzam co następuje:

Pojazdy mechaniczne, prowadzone przez uczących się niezależnie od tego, czy nauka odbywa się na pojeździe dorywczo, czy też pojazd jest specjalnie do tego celu przeznaczony, — winny być specjalnie oznaczone.

Jako oznakę należy przyjąć okrągłą tarczę, o średnicy 30 cm. z wypisanemi na ciemno-błękitnem tle, białemi literami, słowami „Nauka jazdy“, w dwa rzędy w prostych linjach.

Litery winny być drukowane, nie fantazyjnie, o szerokości 35 mm., wysokości 50 mm., grubości kreski $8^1/_2$ mm., odległość między rzędami 40 mm.

Takie tablice mają być umieszczone z przodu i z tyłu pojazdu w ten sposób, aby nie zasłaniały znaków rejestracyjnych.

Z tyłu samochodów, stale używanych do nauki, umieszczanie tablicy z napisem „Nauka jazdy“ może być zastąpione przez odpowiednie namalowanie.

Zaznacza się, że tylnego znaku należy używać nawet na tych pojazdach, należących do kursów kierowców, gdzie znajdują się reklamowe napisy tych kursów.

Zarządzenie powyższe wchodzi w życie z dniem 15 lutego 1930 r.

Wojewoda: **Dr. Kwaśniewski.**

43.

Rozporządzenie Magistratu stoł. król m. Krakowa

z dnia 30 stycznia 1930 r.

o wywozie popiołu i śmieci domowych.

Na podstawie art. 1 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 o usuwaniu nieczystości i wód opadowych (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 311) oraz na podstawie uchwały Rady miasta z dnia 2 stycznia 1920 L. I b. 193/920 Magistrat zarządza co następuje:

§ 1.

Popiół i śmieci domowe należy składać do osobnych na ten cel przeznaczonych skrzynek, urządzonych według typu zatwierdzonego przez Magistrat, a przystosowanego do sposobu i do urządzeń, służących do wywozu popiołu i śmieci.

W tym celu w każdej realności, położonej na obszarze miasta Krakowa należy utrzymywać przepisane skrzynki, w ilości oznaczonej przez Magistrat.

Składanie popiołu i śmieci domowych w innych zbiornikach jest zakazane.

§ 2.

Do skrzynek wolno wrzucać tylko popiół oraz zmiotki domowe, nie dające się spalić. Śmieci i odpadki, które można spalić, należy spalać w piecach domowych.

Przedmioty stałe, ziemię, gruz, szkło i t. p. należy składać osobno i bezzwłocznie z realności usuwać na miejsca na ten cel przez Magistrat przeznaczone.

§ 3.

Skrzynki na popiół i śmieci powinny być ustawiane z reguły w podwórzu w miejscu łatwo dostępnem. Skrzynki te mają być utrzymywane w należytym stanie; w tym celu należy skrzynki ustawiać na podłożach i pod zadaszeniem, co pewien czas czyścić i w miarę potrzeby odświeżać je farbą pokostową tak, aby zewnętrzna strona skrzynek zawsze przedstawiała się czysto.

Wrzucanie do skrzynek przedmiotów, które z uwagi na swoje właściwości fizyczne lub chemiczne mogłyby wpłynąć ujemnie na całość skrzynek jest zakazane.

Skrzynki, które skutkiem zużycia lub zepsucia stały się niezdatne do użytku należy usunąć, a w ich miejsce wstawić nowe.

§ 4.

Wywóz popiołu i śmieci należy do Gminy miasta Krakowa, która uskutecznia go przez Zakład czyszczenia miasta. Innym osobom nie wolno dokonywać wywozu we własnym zakresie.

Wywozu dokonywa Zakład czyszczenia miasta wozami specjalnie na ten cel urządzonymi w czasokresach oznaczonych przez Magistrat.

Należytości za wywóz wymierzane są według każdocześnie obowiązującej taryfy i obciążają właścicieli realności.

§ 5.

Gmina miasta Krakowa dokonywa systematycznego wywozu popiołu i śmieci ze wszystkich realności w Dzieln. I. do VIII. i XXII., natomiast w Dzieln. IX. do XXI. z tych części dzielnic, względnie z tych realności, które są urządzone po miejsku i które Magistrat obejmie ze względów porządkowych i sanitarnych programem systematycznego wywozu.

Program ten obecnie obejmuje:

Dzieln. IX.: ul. Barska, Ludwinowska i część ul. Tureckiej l. or. 1—9 i 2—16 włącznie.

Dzieln.: X.: ul. Barska.

Dzieln. XI.: wszystkie ulice z wyjątkiem ul. Tynieckiej, Zagrody, Ks. Marka, Rybackiej, Czarodziejskiej i Szwedzkiej.

Dzieln. XII.: wszystkie ulice z wyjątkiem ul. Kasztelańskiej i Flisackiej.

Dzieln. XIII.: ul. Gontyna, Anczyca, i św. Bronisławy.

Dzieln. XIV.: wszystkie ulice z wyjątkiem ulicy Piastowskiej.

Dzieln. XV.: wszystkie ulice z wyjątkiem ul. Racławickiej, a w ul. Kazimierza Wielkiego tylko realności l. or. 1—65 i 2—74, oraz w ulicy Juljusza Lea tylko realności l. or. 1—63 i 2—42 włącznie.

Dzieln. XVII.: ul. Mazowiecka l. or. 1—45 i 2—30, ul. Wrocławska l. or. 1—9 i 2—24, ul. Cieszyńska, Lubelska, Śląska, Kamienna, Murowana, Będzińska i Towarowa.

Dzieln. XVIII.: Aleja Królewska od początku do ul. Żelaznej, ul. Żelazna, Kątowa, Wjazd, Grunwaldzka, Moniuszki, Kielecka i Kasprowicza.

Dzieln. XIX.: ul. Grzegórzecka l. or. 1—43 i 2—44, ul. Wiślisko, Chodkiewicza, Prochowa, Wincentego Pola, Żółkiewskiego, Rzeźnicza, Masarska i Gęsia (dawna ul. Pod Rzeźnią).

Dzieln. XVI., XX. i XXI. na razie są wyłączone w całości z akcji systematycznego wywozu popiołu i śmieci przez Zakład czyszczenia miasta.

Magistrat będzie w przyszłości obejmował akcją systematycznego wywozu także i te dzielnice, względnie części dzielnic, które powyższym programem na razie nie zostały objęte, a to w miarę zachodzących okoliczności umożliwiających wywóz.

§ 6.

Z budynków wojskowych, przeznaczonych na cele wojskowe, z zakładów przemysłowych oraz z budynków prywatnych, położonych w Dzieln. IX. do XXI., które nie zostały objęte programem systematycznego wywozu (§ 5), mają wywóz popiołu i śmieci przeprowadzać we własnym zakresie zarządy, względnie właściciele dotyczących budynków z tem, że należy uzyskać poprzednio ze strony Magistratu jako władzy administracji ogólnej ze względów sanitarno-porządkowych zatwierdzenie sposobu wywozu popiołu i śmieci, oraz miejsca projektowanego na wywóz.

Przepis ten nie dotyczy tych budynków wojskowych i przemysłowych, w których znajdują się mieszkania czynszowe.

Do bndynków wojskowych i zakładów przemysłowych wymienionych w ustępie pierwszym tego paragrafu niema zastosowania § 1, a składanie popiołu i śmieci może się odbywać w innych zbiornikach.

Gmina miasta Krakowa może podjąć się wywozu popiołu i śmieci z budynków wymienionych w ustępie pierwszym przez Zakład czyszczenia miasta na podstawie osobnej umowy.

§ 7.

Magistrat może stosować pewne ulgi odnośnie do obowiązków, nałożonych powyższymi przepisami w przypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie, zwłaszcza w odniesieniu do budynków o specjalnym charakterze (np. budynki klasztorne, państwowe itp).

§ 8.

Niestosujący się do powyższych przepisów karani będą na podstawie postanowień art. 12 Rozporządzenia Prezydenta Rzpltej z dnia 16 marca 1928 (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 311) oraz § 60 ustęp 30 Statutu gminnego miasta Krakowa przy zastosowaniu Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 stycznia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 9, poz. 89, o ile dane przekroczenie nie podpada pod przepisy powszechnej ustawy karnej.

§ 9.

W szczególnych przypadkach, jeśli zajdzie tego potrzeba, Magistrat zastosuje środki przymusowe, przewidziane w art. 4 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 o postępowaniu przymusowem (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 342), a w szczególności karę pieniężną w celu przymuszenia, wykonanie zastępcze lub przymus bezpośredni.

Przepis ten ma również zastosowanie w tych przypadkach, gdy odnośne instytucje, względnie właściciele domów, wymienieni w § 6 nie będą przeprowadzali systematycznego wywozu popiołu i śmieci i doprowadzą do nadmiernego nagromadzenia materjału wywozowego.

§ 10

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Równocześnie tracą moc obowiązującą następujące przepisy: rozp. Mgtu z dnia 25 maja 1926 L. VII. 9067/926; z rozporządzenia Mgtu z dnia 10 lutego 1927 L. VII. 122/927 pierwszy ustęp § 3, cały § 5, 6 i 8; rozp. Mgtu z dnia 15 lutego 1929 L. VII. 2624/929.

Prezydent miasta: w. z. **Dr. Piotr Wielgus.**

44.

Ogłoszenie Wojewody Krakowskiego
z dnia 5 lutego 1930 r.
o zatwierdzeniu przez Ministra Przemysłu i Handlu przepisów regulujących sprawy terminatorskie w okręgu Izby Rzemieślniczej w Krakowie.

Stosownie do postanowień § 40 rozporządzenia z dnia 7 grudnia 1927 (Dz. U. R. P. Nr. 111, poz. 942) ogłaszam poniżej przepisy, regulujące sprawy terminatorskie w okręgu Izby Rzemieślniczej w Krakowie, uchwalone przez Izbę Rzemieślniczą w Krakowie na posiedzeniu odbytem dnia 10 listopada 1929 r., a zatwierdzone decyzją Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 10 stycznia 1930 r.

Wojewoda: **Dr. Kwaśniewski.**

PRZEPISY

REGULUJĄCE SPRAWY TERMINATORSKIE W OKRĘGU IZBY RZEMIEŚLNICZEJ W KRAKOWIE.

1. Prawo trzymania uczniów.

§ 1.

Zgodnie z art. 149 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowem (Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 468) w przemyśle rzemieślniczym wolno przyjmować na naukę i kierować praktycznem kształceniem uczniów tylko osobom, które nabyły prawo używania tytułu mistrza (majstra) rzemieślniczego (art. 158 i 159) w okresie zaś trzyletnim po dniu wejścia w życie Rozporządzenia Prezydenta o prawie przemysłowem także tym osobom pełnoletnim, które: 1) po złożeniu z wynikiem pomyślnym egzaminu na czeladnika pracowały przynajmniej pięć lat w danym rodzaju lub gałęzi rzemiosła, lub 2) przynajmniej ośm lat wykonywały samo istnie rzemiosło danego rodzaju lub gałęzi.

§ 2.

Na podstawie rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 14 grudnia 1927 r. wydanego w porozumieniu z Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego w sprawie ustalenia w jakiej mierze świadectwa ukończenia szkół technicznych uważać należy za dowód odpowiedniej kwalifikacji do kierowania praktycznem kształceniem uczniów (Dz. U. R. P. Nr. 118, poz. 1015) prawo trzymania uczniów i kierowania ich praktycznem wykształceniem mają również te osoby, które posiadają świadectwo ukończenia jednej ze szkół technicznych, szkół mistrzów (majstrów) oraz szkół sztuk zdobniczych i przemysłu artystycznego, wymienionych we wskazanym wyżej rozporządzeniu — przy stwierdzeniu conajmniej trzyletniego samoistnego prowadzenia danego rzemiosła.

§ 3.

Nie wolno trzymać uczniów rzemieślnikom, skazanym wyrokiem sądu za przestępstwo popełnione z chęci zysku lub przeciw moralności publicznej, oraz rzemieślnikom, którzy dopuścili się ciężkiego uchybienia względem swych uczniów.

Nie mają prawa trzymania uczniów rzemieślnicy, którzy z powodu wad umysłowych lub fizycznych są niezdolni do odpowiedniego kształcenia uczniów w pracy zawodowej.

§ 4.

Izba Rzemieślnicza ma prawo zarządzić kontrolę nad zatrudnianiem przez rzemieślników w ich zakładach pracowników, którzy nie skończyli jeszcze 18 roku życia.

II. Wiek uczniów.

§ 5.

Nie wolno przyjmować do nauki uczniów przed ukończeniem przez nich 15 lat życia.

III. Warunki przyjęcia ucznia.

§ 6.

Kandydatów wolno tylko wtedy przyjmować do nauki, gdy przedstawią świadectwo ukończenia 15 lat życia, zezwolenie władzy rodzicielskiej lub opiekuńczej, dowód z wykonania obowiązku szkolnego (jeżeli w danej miejscowości jest wprowadzone powszechne nauczanie), świadectwo lekarza, wskazanego przez inspekcję pracy, że dana praca nie przekracza sił kandydata i świadectwo o uzdolnieniu zawodowem, wydanem przez instytut badań psychotechnicznych, jeżeli instytut taki w miejscu zamieszkania względnie zatrudnienia kandydata istnieje.

IV. Umowa o naukę.

§ 7.

Kandydat może być przyjęty do nauki (terminu) tylko na podstawie pisemnej umowy, która ma być

sporządzona i podpisana w ciągu czterech tygodni po rozpoczęciu nauki.

Umowa powinna być podpisana przez rzemieślnika, przyjmującego do nauki, albo przez jego zastępcę, przez ucznia i jeżeli uczeń jest małoletni, przez ojca lub opiekuna.

Czas nauki liczy się od dnia faktycznego rozpoczęcia nauki u danego rzemieślnika, a nie od dnia zawarcia umowy.

Przyjęcie ucznia na próbną naukę winno nastąpić na podstawie przedwstępnej umowy o próbną naukę w rzemiośle. Umowa, według której czas próby ma trwać dłużej niż trzy miesiące jest nieważna.

Przy zawieraniu umowy o naukę należy uwzględnić przebyty już okres próbny.

W wypadku przejścia ucznia do innego pryncypała przy zawieraniu umowy zalicza się przebyty czas nauki.

W umowie należy:
1) określić rzemiosło, w którem uczeń ma być kształcony,
2) podać czas trwania nauki,
3) wyszczególnić wzajemne świadczenia,
4) przytoczyć warunki rozwiązania umowy.

Umowę spisuje się w 2 egzemplarzach. Jeden egzemplarz należy wręczyć uczniowi lub jego ojcu albo opiekunowi.

Na żądanie miejscowego urzędu gminnego i inspektora pracy należy przedstawić umowę do przejrzenia.

Jeśli rzemieślnik jest członkiem cechu, winien odpis zawartej umowy przesłać cechowi w ciągu 14 dni.

Jeżeli statut właściwego cechu stanowi, że umowę o naukę należy zawierać przed cechem, wówczas obie strony otrzymują odpis umowy.

Odpisy zawartych umów o naukę winny w każdym wypadku być przesłane niezwłocznie Izbie Rzemieślniczej do wiadomości.

V. Czas nauki.

§ 8.

Izba Rzemieślnicza po wysłuchaniu opinji zainteresowanych cechów ustala czas trwania nauki w poszczególnych rzemiosłach i ich gałęziach. O ile Izba Rzemieślnicza czasu tego nie ustali, czas nauki można ustalić umową w granicach od 3 do 4 lat.

Izba Rzemieślnicza może w poszczególnych wypadkach pozwolić uczniowi na zakończenie terminu przed upływem przepisanego czasu nauki.

VI. Obowiązki pryncypała.

§ 9.

Pryncypał winien starać się, żeby uczeń miał sposobność i możność praktycznego wykształcenia się w rzemiośle, oraz przestrzegać żeby uczeń zachowywał się przyzwoicie i uczęszczał regularnie na naukę do szkoły dokształcającej zawodowej. Powinien również ściśle przestrzegać, żeby uczeń nie był obarczony pracą, nie mającą nic wspólnego z nauką w rzemiośle, albo przechodzącą siły fizyczne ucznia oraz żeby uczeń nie był źle traktowany przez pracowników i domowników.

Obowiązki te ciążą także na zastępcy pryncypała.

VII. Obowiązki ucznia.

§ 10.

Uczeń winien być posłuszny pryncypałowi i tej osobie, która w miejsce pryncypała kieruje zawodowem wykształceniem ucznia, zachowywać się przyzwoicie, pracować pilnie oraz uczęszczać regularnie na naukę do szkoły dokształcającej w myśl obowiązujących w tym względzie przepisów.

VIII. Rozwiązanie umowy o naukę.

§ 11.

Umowę o naukę można jednostronnie rozwiązać w pierwszych 4 tygodniach po rozpoczęciu nauki.

Czas próby jest także czasem nauki, a różni się od reszty czasu nauki jedynie tem, że dopóki trwa czas próbnej nauki każda ze stron t. j. tak pryncypał jak i uczeń (względnie jego ojciec lub opiekun) ma prawo bez podawania powodów jednostronnie rozwiązać umowę o naukę, podczas gdy po upływie czasu próby rozwiązanie umowy o naukę może nastąpić tylko w wypadkach określonych w niniejszych przepisach lub przewidzianych w umowie.

Przepisy niniejsze mają zastosowanie także w wypadku, gdy przyjmuje się ucznia na naukę, który już przebył częściowo czas nauki u innego pryncypała.

§ 12.

Po upływie czasu próby pryncypał może rozwiązać umowę o naukę przed ukończeniem umówionego czasu nauki, jeżeli uczeń mimo upomnień wykracza przeciw obowiązkom, określonym w § 10.

Uczeń lub jego ojciec albo opiekun może rozwiązać umowę o naukę przed upływem czasu nauki w następujących wypadkach:

1) jeżeli uczeń nie może pozostać w nauce bez uszczerbku dla swego zdrowia;

2) jeżeli pryncypał zaniedbuje swych obowiązków względem ucznia w sposób, zagrażający jego zdrowiu lub moralności, zaniedbuje jego wykształcenie w rzemiośle lub utrudnia regularne uczęszczanie na naukę do szkoły dokształcającej;

3) jeżeli pryncypał stał się niezdolnym do należytego spełniania ustalonych umową zobowiązań;

4) jeżeli pryncypał przesiedla się ze swojem przedsiębiorstwem przemysłowem do innej gminy, z tego powodu można jednak rozwiązać umowę o naukę tylko w czasie jednego miesiąca, licząc od dnia przesiedlenia się pryncypała.

Z przyczyn podanych w tym paragrafie można jednostronnie rozwiązać umowę o naukę, nawet wtedy, jeżeli umowa pod tym względem nie zawiera żadnych postanowień.

Zaniedbywaniem wykształcenia ucznia w rzemiośle jest w szczególności częste używanie ucznia do innej pracy, nie mającej nic wspólnego z rzemiosłem.

W zawartej umowie o naukę mogą być przytoczone oprócz określonych w niniejszem paragrafie jeszcze inne warunki, uzasadniające rozwiązanie umowy (§ 7 ust. 7 p. 4).

§ 13.

Jeżeli władza rodzicielska lub opiekuńcza ucznia lub uczeń sam oświadcza pisemnie pryncypałowi, że zmienia zawód lub przechodzi do rzemiosła innego rodzaju, albo, że wskutek zmienionych stosunków jest zmuszony powrócić do rodziców, by pomagać im w przemyśle lub gospodarstwie — następuje rozwiązanie umowy o naukę z upływem 4 tygodni, o ile pryncypał nie zwolni ucznia wcześniej.

§ 14.

Umowa o naukę musi być rozwiązana, jeżeli pryncypał został skazany wyrokiem sądu za przestępstwo popełnione z chęci zysku lub przeciw moralności publicznej, albo dopuścił się ciężkiego uchybienia obowiązkom względem ucznia.

Umowa o naukę ulega wreszcie rozwiązaniu także w tym wypadku, gdy pryncypał zarządzeniem Władzy przemysłowej został pozbawiony prawa trzymania uczniów.

§ 15.

Umowa o naukę wygasa w razie zwinięcia przedsiębiorstwa oraz w razie śmierci ucznia lub pryncypała.

Należy zawrzeć nową umowę o naukę w tym wypadku, gdy uczeń w razie śmierci pryncypała ma pozostać nadal na nauce w przedsiębiorstwie, prowadzonem dalej na rachunek wdowy lub małoletnich zstępnych pod warunkiem, że zastępca wdowy lub małoletnich, pod którego kierunkiem uczeń będzie kształcił się w rzemiośle, będzie odpowiadał wymaganiom §§ 1, 2, 3 i 9.

§ 16.

W wypadkach, określonych w § 12, jeżeli władza rodzicielska lub opiekuńcza ucznia nie oświadczy się we właściwym czasie, cech jest obowiązany w zastępstwie ucznia złożyć odnośne oświadczenie, o ile statut cechu postanawia o zawieraniu umów o naukę przed cechem, lub pryncypał jest członkiem cechu — w przeciwnym zaś razie uczeń może zwrócić się do właściwego urzędu gminnego o przesłanie pryncypałowi właściwego zawiadomienia.

§ 17.

Jeżeli umowa o naukę została rozwiązana bez winy ucznia, cech do którego należy pryncypał ucznia winien postarać się, ażeby uczeń poszedł na naukę do przedsiębiorstwa innego członka cechu.

IX. Świadectwo przebytego czasu nauki.

§ 18.

W razie rozwiązania umowy o naukę albo jej wygaśnięcia wskutek zwinięcia przedsiębiorstwa rzemieślniczego, pryncypał winien wydać uczniowi świadectwo, stwierdzające przebyty czas nauki. Takież świadectwo wydaje pryncypał uczniowi w ciągu 8 dni w razie prawidłowego ukończenia nauki.

W razie śmierci pryncypała zarząd cechu, a jeżeli zmarły nie należał do cechu, właściwy urząd gminny wyda uczniowi świadectwo przebytego czasu nauki.

X. Świadectwo ukończenia nauki.

§ 19.

Jeżeli pryncypał jest członkiem cechu, zarząd cechu winien wydać uczniowi na podstawie świadectwa przebytego czasu nauki oraz świadectwa z ukończenia nauki w publicznej szkole dokształcającej zawodowej — świadectwo ukończenia nauki rzemieślniczej.

Jeżeli pryncypał nie należy do cechu wydane przez niego świadectwo stwierdzające przebyty czas nauki uwierzytelnia urząd gminny bezpłatnie (art. 124 ust. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o prawie przemysłowem).

XI. Egzamin na czeladnika.

§ 20.

Z upływem ustalonego terminu nauki uczniowi powinna być dana możność złożenia przed komisją egzaminacyjną egzaminu na czeladnika.

W tym wypadku uczeń ma zastosować się do postanowień art. 155, rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o prawie przemysłowem i do przepisów regulaminu uchwalonego przez Izbę Rzemieślniczą dla komisyj egzaminacyjnych czeladniczych.

XII. Liczba uczniów w jednym zakładzie rzemieślniczym.

§ 21.

Pryncypał, uprawniony do przyjmowania uczniów na naukę, może przyjmować uczniów w liczbie,

nieprzekraczającej liczby ustalonej rozporządzeniem właściwej władzy przemysłowej wojewódzkiej.

XIII. Sankcja karna.

§ 22.

Winni niestosowania się do niniejszych przepisów i do zarządzeń wydanych przez Izbę Rzemieślniczą na podstawie tychże przepisów, ulegają karze porządkowej do 20 zł., nakładanej nakazem karnym przez Prezydenta Izby.

Od nakazu karnego przysługuje skazanemu odwołanie się do władzy przemysłowej wojewódzkiej w terminie 14 dni, licząc od dnia następującego po dniu doręczenia nakazu.

Wniesienie odwołania wstrzymuje ściągnięcie nałożonej kary porządkowej.

Decyzja władzy przemysłowej wojewódzkiej jest ostateczna.

Karę porządkową ściąga się na rzecz Izby w drodze administracyjnego postępowania przymusowego.

Na podstawie art. 182 ust. 4 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowem (Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 468) zatwierdzam powyższe przepisy, regulujące sprawy terminatorskie w okręgu Izby Rziemieślniczej w Krakowie, uchwalone przez Izbę Rzemieślniczą w Krakowie w dniu 10 listopada 1929 r.

Warszawa, dnia 10 stycznia 1930 r.

Minister Przemysłu i Handlu: **E. Kwiatkowski.**

45.

Okólnik Wojewody Krakowskiego
z dnia 29 stycznia 1930 r.
skierowany do wszystkich Starostów powiatowych Województwa Krakowskiego
w sprawie trybu postępowania stron i władz przy udzielaniu licencji kinematograficznych.

W związku z rozporządzeniem b. austr. Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 18 września 1912 r. Dz. u. p. Nr. 191 dotyczącego urządzenia publicznych widowisk zapomocą kinematografów oraz Rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 16 lutego 1928 r. Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 202 o prawie budowlanem, wyjaśnia się jak następuje:

W razie wpłynięcia prośby o udzielenie licencji na urządzenie publicznych widowisk zapomocą kinematografu ze stałą siedzibą, przeprowadzić należy wyczerpujące dochodzenia celem zbadania czy zachodzą te istotne warunki z § 5 wyżej cytowanego rozporządzenia b. austr. Min. Spraw Wewn., które są decydujące przy rozstrzyganiu prośby o licencję względnie czy nie zachodzą przeszkody z § 7 cytowanego rozporządzenia, nadto należy dać sposobność oświadczenia się gminie, w której przedsiębiorstwo ma mieć swą siedzibę.

Skoro według postanowień art. 384 i 385 Rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 16 lutego 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 202) o prawie budowlanem, Urząd Wojewódzki (Dyrekcja Robót Publicznych) jest jedynie kompetentnym (poza obszarem miasta Krakowa) do udzielenia zezwolenia na budowę, przebudowę oraz użytkowanie kinematografu, jako gmachów do użytku publicznego, należy pouczyć interesowane strony, że do podania o licencję, winne są dołączyć rzeczone zezwolenia, w myśl bowiem § 6 wyżej cytowanego b. austr. Min. Spraw Wewn., udzielenie licencji zawisłe jest od tego, aby w przedsiębiorstwach ze stałą siedzibą wykazano, że lokal przedsiębiorstwa nadaje się do swego celu.

Samo przez się rozumie się, że przedłożenie zezwolenia na budowę, przebudowę i użytkowanie kinematografu nie przesądza udzielenie licencji, o ile nie ma warunków, o których mowa na wstępie.

Rzeczą zatem Panów Starostów będzie zwracać uwagę stron interesowanych na powyżej wyłuszczone obowiązujące przepisy i tryb postępowania dostosować do tychże.

Wojewoda: **Dr. Kwaśniewski.**

46.

Ogłoszenie Tymczasowego Zarządu gminy w Skawinie
z dnia 11 lutego 1930 r.
w sprawie sporządzenia planu zabudowania.

Magistrat miasta Skawiny przystąpił do sporządzenia planu regulacyjnego i zabudowania miasta. Projekt planu wyłożony będzie do przeglądu w Magistracie od 18 lutego do 18 marca br.

Ewentualne zarzuty przeciw planowi wnosić można do dnia 1 kwietnia br.

Kierownik Tymcz. Zarządu gminy w Skawinie
Pukło.

47.

Ogłoszenie Magistratu król. górn. miasta Bochni
z dnia 8 stycznia 1930 r.
w sprawie sporządzenia planu zabudowania.

Gmina miasta Bochni zamierza ustalić linje regulacyjne frontów domów dla ulicy Kościuszki w Bochni od Rynku do ul. Brzeskiej na długości

1.260 mtrów, o przystąpieniu do sporządzenia planu zabudowania tej ulicy niniejszem się zawiadamia.

O ewentualnych sprzeciwach lub przeszkodach należy Magistrat do 7 dni od dnia tego ogłoszenia pisemnie zawiadomić.

Burmistrz: **Han.**

48.

Ogłoszenie Komisji Zdrojowej w Rabce

z dnia 30 stycznia 1930 r.

podające do wiadomości publicznej statut o opłatach administracyjnych na rzecz funduszu kuracyjnego.

STATUT

o opłatach administracyjnych na rzecz funduszu kuracyjnego Komisji Zdrojowej w Rabce od podań, wnoszonych do Komisji Zdrojowej (Wydziału Wykonawczego) i od świadectw przez Komisję Zdrojową (Wydział Wykonawczy) wydawanych, uchwalony przez Komisję Zdrojową w Rabce w dniu 22 grudnia 1929 r. na podstawie artykułów 34 i 40 lit. a ustawy o uzdrowiskach z dnia 23 marca 1922 (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 254) w brzmieniu ustalonem rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 331).

§ 1.

Podania wnoszone do Komisji Zdrojowej (Wydziału Wykonawczego) w Rabce w sprawach należących do jej zakresu działania tak własnego jak i poruczonego oraz załączniki podań i świadectwa urzędowe, wydawane przez Komisję Zdrojową (Wydział Wykonawczy) podlegają opłatom na rzecz funduszu kuracyjnego Komisji Zdrojowej w Rabce w gotówce, wymienionym w taryfie na końcu statutu zamieszczonej.

Prawo poboru tych opłat przysługuje Komisji Zdrojowej (Wydziałowi Wykonawczemu) nawet w tych wypadkach, gdy dla rozstrzygnięcia sprawy niezbędny jest udział władzy państwowej lub samorządowej.

§ 2.

Protokół zastępujący podanie podlega również opłacie wymienionej w taryfie na końcu statutu zamieszczonej.

§ 3.

Podanie wniesione przez jedną lub więcej osób albo przez ustawowego zastępcę lub pełnomocnika jednej lub więcej osób, podlega opłacie jednokrotnej tylko wtedy, gdy pochodzi od współwłaścicieli i dotyczy ich majątku wspólnego, lub jeżeli wyrażone w podaniu żądanie opiera się na tych samych tytułach prawnych. W braku powyższych warunków opłatę należy uiścić tyle razy, ile osób wymieniono w podaniu w charakterze petentów. Zastrzeżenie to odnosi się także do protokołu, zastępującego podanie.

§ 4.

Na żądanie osoby, składającej podanie będzie wydane pokwitowanie z przyjęcia podania, które ma wymieniać imię i nazwisko lub firmę petenta, krótką treść podania oraz kwotę uiszczonej opłaty administracyjnej.

§ 5.

Za załatwienie podań wniesionych do Komisji Zdrojowej (Wydziału Wykonawczego) nie mogą być pobierane żadne inne opłaty prócz przewidzianych w zamieszczonej taryfie opłat a w szczególności nie można pobierać opłat tytułem zwrotu kosztów papieru i druku.

Postanowienie to nie zmienia jednak obowiązujących przepisów w przedmiocie zwrotu kosztów komisyjnych, ogłoszeń, oględzin itp.

§ 6.

Załączniki od podań określonych w powyższych paragrafach podlegają zawsze opłacie jednokrotnej.

§ 7.

Od wydanych świadectw nie wolno pobierać żadnych innych opłat prócz przepisanych w niniejszym statucie z wyjątkiem zwrotu kosztów ogłoszenia.

§ 8.

Opłaty od podań i załączników uiszcza się przez złożenie należnej kwoty w Komisji Zdrojowej za krótkiem pokwitowaniem, umieszczonem na podaniu względnie załączniku.

Przy wnoszeniu podań za pośrednictwem poczty mają strony równocześnie nadesłać opłatę z doliczeniem należytości pocztowej na doręczenie pod adresem Komisji Zdrojowej (Wydziału Wykonawczego).

Opłaty od świadectw mają być uiszczone przed wystawieniem świadectwa w Komisji Zdrojowej (Wydziale Wykonawczym) za pokwitowaniem.

§ 9.

Podania podlegające opłacie, a wniesione bez uiszczenia opłaty lub za opłatą w niedostatecznej wysokości nie będą z reguły załatwiane z wyjątkiem tych, za których załatwieniem przemawiają względy publiczne lub poważny interes petenta, lub dla załatwienia których ustanowiono termin prekluzyjny.

Opłaty od takich podań będą ściągane przez Komisję Zdrojową (Wydział Wykonawczy) ewentualnie w drodze egzekucji, o ile petent je na czas nie uiści mimo wezwania.

Przeciw takiemu wezwaniu nie przysługuje prawo odwołania.

§ 10.

Zwrotu opłaty uiszczonej nienależnie można żądać w ciągu lat 3 od dnia uiszczenia.

§ 11.

Przeciwko wymiarowi opłaty przez Wydział Wykonawczy służy prawo reklamacji w ciągu dni trzech do Komisji Uzdrowiskowej.

Przeciwko decyzji Komisji Uzdrowiskowej służy prawo wniesienia odwołania w terminie dni 14 za pośrednictwem Komisji Uzdrowiskowej do Wojewody, którego decyzja jest ostateczna.

Odwołanie nie wstrzymuje uiszczenie opłaty lub jej ściągnięcie w drodze egzekucji.

§ 12.

Statut ten wchodzi w życie z dniem ogłoszenia go w Krakowskim Dzienniku Wojewódzkim.

TARYFA

opłat administracyjnych od podań, załączników oraz świadectw, wydanych przez Komisję Zdrojową (Wydział Wykonawczy):

1) podania o zezwolenie na budowę, przewidziane w ustawie budowlanej z 16 lutego 1923 (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 202) na prowadzenie przedsiębiorstwa zarobkowego albo na urządzenie lub zmianę instalacji w zakładzie tego przedsiębiorstwa jeśli załatwienie takiego podania według obowiązujących przepisów wymaga oględzin na miejscu, od każdej ubikacji mieszkalnej lub gospodarczej zł. 5.—
2) podania, któremi petenci żądają zmiany decyzji, wydanej w przedmiocie daniny zdrojowej
   a) spornej do kwoty 50 zł. . . . . . . zł. 0.60
   b) spornej od kwoty 50 do 100 zł. . . . zł. 1.20
   c) spornej ponad 100 zł. . . . . zł. 2.40
3) wszystkie inne podania . . . . zł. 3.30
4) każdy załącznik od podania i każdy dalszy egzemplarz lub odpis podania dołączony do pierwszego egzemplarza podania (papiery wartościowe jako załączniki są wolne od opłaty) . . . . zł. 0.50
5) świadectwa zasadnicze . . . . zł. 3.30
6) odpisy i wyciągi sporządzone z ksiąg meldunkowych itp. i poświadczone urzędownie od każdej stronicy pełnej lub zaczętej . . . . zł. 1.10
7) poświadczenia zgodności z pierwopisem, wtórpisem odpisu i wyciągów sporządzonych nieurzędownie (przez same strony) od każdej nawet zaczętej stronicy . . . zł. 0.50
8) za pokwitowanie z odbioru podania . . zł. 0.20
9) za kolaudację budynków mieszkalnych i gospodarczych:
   a) od każdego pokoju bez względu na jego wielkość . . . . zł. 5.—
   b) od każdego lokalu zarobkowego (przemysłowego) zależnie od jego wielkości najmniej zł. 10.— a nie więcej jak zł. 200:—

Powyższy statut zatwierdzony został reskryptem Krakowskiego Urzędu Wojewódzkiego z dnia 22 stycznia 1930 r. L. SM. 399/Fin. podaje się do publicznej wiadomości.

Rabka 30 stycznia 1930 r.

Przewodniczący Komisji Zdrojowej.
Dr. Kazimierz Kaden.

Ruch służbowy.

49.

A. W resorcie Ministerstwa Spraw Wewnętrznych:

Wojewoda Krakowski przyjął do służby w Urzędzie Wojewódzkim **Józefa Kępę** w charakterze urzędnika kontraktowego XII st. sł.

Minister Spraw Wewnętrznych zamianował kierownika Starostwa grodzkiego **Piotra Małaszyńskiego** Starostą grodzkim w VI st. sł. w Krakowie.

Minister Spraw Wewnętrznych anulował przeniesienie do Makowa lekarza powiatowego **Dra Aleksandra Czepielewskiego** i przeniósł go do Brzeska;

przeniósł lekarza powiatowego **Dra Adama Petersa** z Brzeska do Makowa.

Wojewoda Krakowski zwolnił ze służby z powodu rezygnacji **Dra Enstachego Knryło** prow. lekarza powiatowego w VIII st. sł. w Pilźnie.

B. W resorcie Ministerstwa Skarbu:

Kierownik Dyrekcji Ceł we Lwowie zamianował:

Zygmunta Śnieżka starszym dozorcą celnym w XIII. gr. uposaż. dla Urzędu celnego w Czarnym Dunajcu,

Jana Antoniewicza st. dozorcą celnym w XIII. gr. uposaż. dla Urzędu celnego w Krakowie,

Jana Zalewskiego i **Czesława Graczyka** st. dozorcami celnymi w XIII. gr. uposaż. obu do Urzędu celnego w Oświęcimiu.

C. W resorcie Ministerstwa Rolnictwa:

Minister Rolnictwa mianował: Referendarza w VIII st. sł. **Inż. Juljusza Eminowicza** zarządcę Zarządu Państw. Dóbr Orawskich w Zubrzycy Górnej, referendarzem w VII st. sł.

Dyrektor Lasów Państwowych przeniósł: Inż. Witosława Osowskiego, adjunkta leśn. z Dyrekcji Lasów we Lwowie do Nadleśnictwa w Muszynie.

D. W resorcie Ministerstwa Przemysłu i Handlu:

Minister Przemysłu i Handlu zamianował naczelnika wydziału w Urzędzie Wojewódzkim **Stanisława Matusińskiego** naczelnikiem wydziału w V st. sł.;

radcę górniczego **inż. Aleksandra Onyszkiewicza** naczelnikiem Okręgowego Urzędu górniczego w V st. sł. w Jaśle.

E. W resorcie Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej:

Minister Pracy i Opieki Społecznej zamianował asesora w VIII st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim **Mieczysława Warchałowskiego** asesorem w VII st. sł.

Wojewoda Krakowski zwolnił ze służby **Mieczysława Strąka** urzędnika kontraktowego w XII st. sł. w Urzędzie inwalidzkim w Tarnowie.

F. W resorcie Ministerstwa Poczt i Telegrafów:

Prezes Dyrekcji Poczt i Telegrafów w Krakowie przyjął do służby w charakterze praktykantów w XI st. sł.: **Stanisława Itrzyka** w u. p. Szczucin, **Jana Józefa Skubieńskiego** w u. p. Kraków 1, **Kazimierza Sławowego** w u. p. Rabka, i w charakterze gońca **Stanisława Koszackiego** w u. p. Mszana Dolna.

Zamianował:

- Kierownikiem urzędu poczt. V. klasy w Wilamowicach **Wacława Moszewa,** adjunkta kancelaryjnego IX st. sł. Dyrekcji Poczt i Telegrafów w Krakowie.

Kontraktowym kierownikiem urzędu pocztowego VI. klasy w Szczurowej **Władysława Faliszewskiego,** emer. Dyrektora urzędu pocztowego.

Referendarzem w VIII st. sł. praktykanta referendarskiego **Dr. Tomasza Pazdona.**

Asesorami w VIII st. sł. — sekretarzy w IX st. sł.: **Adama Mazurka, Zenona Goldmana, Dr. Karola Wodzika, Henryka Mastelarza, Antoniego Waissa, Aleksandra Śmiałowskiego.**

Księgowym w VIII st. sł. kontrolera w IX st. sł. **Franciszka Liberta.**

Sekretarzami w IX st. sł. — sekretarzy w X st. sł.: **Jana Stanowskiego i Jana Sokoła.**

Kontrolerem w IX st. sł. asystenta rachunkowego w X st. sł. **Józefa Nalepę.**

Adjunktami kancelaryjnymi w IX st. sł. rejestratorów w X st. sł.: **Tadeusza Piekło** i **Stanisława Rutkowskiego.**

Rejestratorami w X st. sł. — kancelistów w XI st. sł.: **Józefa Crepela, Stefana Banasia, Marjana Stefańskiego i Zofję Chlipalską —**

wszystkich w Dyrekcji Poczt i Telegrafów w Krakowie.

Przeniósł:

St. asyst. w IX st. sł. **Marję Tabęcką** z etatu u. p. Nr. 6 w Krakowie na etat Urzędu Telegraficznego w Krakowie;

St. asystenta **Franciszka Stefaniaka** z Nowego Targu do Nowego Sącza 1.

Asyst. X st. sł. **Filomenę Mirochównę** z Krzeszowic do Kalwarji Zebrzydowskiej 1.

Prakt. w XI st. sł. **Annę Garczyńską** z Mszany Dolnej do Węgierskiej Górki.

Asystenta w XI st. sł. **Stanisława Bujasa** z etatu Urzędu Telegraficznego w Krakowie na etat urzędu poczt. Nr. 6 w Krakowie.

Asyst. w XI st. sł. **Stanisława Tracza** z Nowego Sącza Nr. 1 do Mszany Dolnej.

Zostali przeniesieni w stan spoczynku:

Barth Ozjasz, starszy kontroler w VII st. sł. Kraków 2;

Głębocka Władysława, starszy kontroler, Urząd Telegraficzny w Krakowie.

Dział nieurzędowy.

Przewodniczący Tymczasowego Zarządu Powiatowego w Makowie Podgórskim ogłasza

KONKURS

na następujące posady:

1) Sekretarza Rady Powiatowej w Makowie z poborami według VII względnie VI grupy uposażenia urzędników państwowych;

2) Inspektora samorządu gminnego (lustratora) z poborami według IX względnie VIII grupy uposażenia urzędników państw.;

3) Rachmistrza (księgowego) według X względnie IX grupy uposażenia urzędników państw.;

4) Kasjera według XI względnie X grupy uposażenia urzędników państw.;

5) Kancelisty według XII grupy uposażenia urzędników państw.

Do poborów dolicza się 15% dodatek komunalny.

Od kandydatów są wymagane:

ad 1) Ukończone studja prawnicze lub studja ekonomiczno - administracyjne na jednej z uczelni uznanych za zakłady naukowe wyższe i 3-letnia praktyka w samorządzie powiatowym.

ad 2) Wykształcenie średnie i 3-letnia praktyka w samorządzie powiatowym na stanowisku inspektora sam. gminnego wzgl. sekretarza Rady pow.

ad 3) Wykształcenie średnie — handlowe i 3-letnia praktyka w samorządzie powiatowym wzgl. w administracji skarbowej.

ad 4) Wykształcenie w zakresie szkoły powszechnej i 2-letnia praktyka w sam. pow. wzgl. w administracji skarbowej.

ad 5) Wykształcenie w zakresie szkoły powszechnej i 1-roczna praktyka w samorządzie, względnie w administracji państw.

Od wszystkich kandydatów wymagany nieprzekroczony 40 rok życia.

Posady są do objęcia od 1 kwietnia 1930 r. i zostaną nadane prowizorycznie na 1 rok; po roku zadowalającej służby może nastąpić stabilizacja.

Podania wraz z własnoręcznie napisanym życiorysem przy dołączeniu uwierzytelnionych odpisów świadectw należy wnosić pod adresem Przewodniczącego Tymczasowego Zarządu Powiatowego w Makowie Podgórskim w terminie do dnia 28 lutego 1930 r.

Przewodniczący Tymcz. Zarządu Powiatowego:
Starosta powiatowy: **Dr. Bieniasz.**

Przetarg.

W Zarządzie Dróg Wodnych w Tarnowie, ul. Targowa L: 1 odbędzie się dnia 6 marca 1930 r. o godzinie 11-tej publiczny przetarg ofertowy na dostawę materjałów faszynowych do robót regulujących na rzece W i ś l e od km. 160 do km. 185, w okresie trzyletnim od 1 kwietnia 1930 r. do 31 marca 1933 r.

Roczne zapotrzebowanie wynosi:
40,000 m^3 faszyn,
60,000 sztuk kołków faszynowych.

Zastrzega się, że oferowana ilość materjałów może być w ciągu każdego roku zwiększoną lub zmniejszoną o 30%.

Oferty mają być wnoszone w zamkniętych kopertach (opieczętowanych) z napisem:

„Oferta na dostawę materjałów faszynowych do robót regulacyjnych na rzece W i ś l e od km. 160 do km. 185 w latach 1930/31, 1931/32 i 1932/33“.

Przed przetargiem należy złożyć w Zarządzie Dróg Wodnych w Tarnowie efektywne wadjum, lub poświadczenie Kasy Skarbowej na złożenie tego wadjum, którego wysokość określa się na kwotę 4.500 zł.

Nie będą uwzględnione oferty oddane po godz. 11-tej danego dnia jak również te oferty, do których przed terminem przetargu nie dołączono przepisanego wadjum.

Również nie będą rozpatrywane oferty niesporządzone według przepisanego wzoru, lub zawierające zastrzeżenia, oraz przesłane lub oddane w innym Urzędzie.

Bliższe warunki dotyczące przetargu, a to:

ogólne warunki budowy, szczegółowe warunki dostawy, wzór oferty i umowy przeglądać można w godzinach urzędowych w biurze Zarządu Dróg Wodnych w Tarnowie.

Dyrektor Dróg Wodnych w Krakowie: **Poźniak.**

Według doniesienia Naczelnika gminy Sidzina, powiat Maków z 14 stycznia 1930 r. L: 47/30 w dniu 6 stycznia b. r. przytrzymano w tej gminie wałęsającą się dziewczynę nieznanego nazwiska i pochodzenia, która zdradza chorobę umysłową (matołek) od której nie można się dowiedzieć jej nazwiska i pochodzenia. Wprawdzie w pewnych momentach podaje wymieniona, że wołają ją „Ewka“ i że ojciec jej nazywa się Jan Koszyk i mieszka w gminie Suława powiat Pilzno, zeznania te zdają się jednak być nieprawdziwe.

Przytrzymana liczy około lat 20, jest wzrostu średniego, twarz okrągła, włosy ciemno blond utrzymane w nieładzie, oczy bure, brak kilku zębów przednich, ubrana w czarną sukienkę i czarny płaszcz żakietowy, na głowie chustkę ciemno-żółtą, na nogach trzewiki.

Z dniem 1 lutego 1930 r. zmienia się nazwę agencji pocztowej Raciborowice powiat. i Wojew. Kraków na „Raciborowice k/Krakowa“.

Ministerstwo Poczt i Telegrafów zawiadamia, że w agencjach pocztowych Zakrzew k. Krasnegostawu powiat Krasnystaw, Wójcin k. Bolesławca, powiat Wieluń, Winnica, powiat Pułtusk, Pawłowice n. Wisłą powiat Iłża, Rybnica k. Grodna powiat Grodno i Brany powiat Horochów, Gołąb powiat Puławy, zaprowadzono służbę telegraficzną i telefoniczną.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych pismem z dnia 30 września 1929 Nr. OJ. 213/2 zaleciło do użytku władz administracji ogólnej i **urzędów komunalnych** skorowidz ustawodawstwa polskiego, opracowany przez Romana Hausnera, Naczelnika Wydziału Organizacyjno-Prawnego w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych.

Skorowidz składa się z 3 części i obejmuje wszystkie przepisy ogłoszone w Dzienniku Ustaw, w Monitorze Polskim, Dzienniku Ustaw Śląskich, Dzienniku Taryf Kolejowych, Dziennikach Urzędowych Ministerstw: Komunikacji, Poczt i Telegrafów, Pracy i Opieki Społecznej, Reform Rolnych, Skarbu, Sprawiedliwości, Spraw Wewnętrznych, Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, Spraw Zagranicznych, jakoteż w oficjalnych i prywatnych zbiorach okólników innych Ministerstw.

Cena części I, II i III Skorowidza (przepisy od 1 stycznia 1918 do 1 lutego 1929) wynosi łącznie 30 zł., z przesyłką 32 zł. 50 gr.

Cena części III (tom o 400 stronach, przepisy od 1 stycznia 1927 do 1 lutego 1929) wynosi 16 zł., z przesyłką poleconą 18 zł.

Do nabycia u autora! Warszawa, skrzynka pocztowa 611 lub ul. Nowy Świat Nr. 69. Konto w P. K. O. Nr. 45354.

Nakładem drukarni Józefa Zawadzkiego w Wilnie ukazała się książka p. t.: „Zarys prawa administracyjnego" (tom I), której autorem jest p. Witold Reiss, magister praw, radca wojewódzki i wykładający w Uniwersytecie Stefana Batorego w Wilnie.

Książka ta zawiera 367 stron druku i obejmuje w dwóch częściach zasady teorji administracji i prawo administracyjne.

Część pierwsza podaje ogólne pojęcia o prawie a w szczególności prawie administracyjnem i politycznem, uwzględniając panujące w tych dziedzinach teorje. Część ta ma charakter ogólny. Natomiast część drugą obejmuje praktyczną interpretację obowiązującego prawa administracyjnego w działach ustroju i zakresu działania władz naczelnych, władz państwowych drugiej i pierwszej instancji, władz samorządu terytorjalnego i procedury administracyjnej.

Na morze!!

W ciągu lutego b. r. cała Polska uroczyście święci historyczny jubileusz 10-tej rocznicy naszego dostępu do morza, o posiadaniu którego marzyły szeregi pokoleń polskich. Wiadomą jest rzeczą, że samo posiadanie morza nie warunkuje bogactwa i potęgi Państwa. Dlatego potrzebna jest silna flota morska jak wojenna tak i handlowa. Początki jak jednej tak i drugiej Polska już ma. Nie jest to jednak ten stan, w którym Pońtswo nasze, jako silne mocarstwo, trwać może. Polska, ażeby zaspokoić swe potrzeby morskie i stać się naprawdę silnem morskiem mocarstwem oraz by zatrzymać w kraju około 400 miljonów rocznie, które płaci obcym za wywóz naszych i przywóz zamorskich towarów, musi posiadać najmniej 300 okrętów handlowych. Do tego stanu posiadania własnych okrętów my wszyscy obywatele Państwa musimy dążyć za wszelką cenę. Jest to jeden z najważniejszych nakazów naszych na chwilę obecną. Rząd nasz sam bez pomocy wszystkich obywateli temu gigantycznemu zadaniu nie podoła. I dlatego też Komitet Floty Narodowej, jako instytucja społeczna, powołana do życia Ustawą Sejmową z dnia 16 lutego 1927 r. do gromadzenia funduszów na budowę silnej floty morskiej, dziś, w dniu 10-tej rocznicy naszego dostępu do morza, zwraca się do wszystkich obywateli Rzeczypospolitej Polskiej z apelem w kierunku składania ofiar na ten wielki cel państwowy.

Obywatelu! W myśl założenia, że silna flota morska, to Twój dobrobyt, nie poskąp grosza na wielką sprawę.

Słuchaj Polsko!

Przez Twoje pola, wzgórza i rzeki idzie przepotężny szum jakiś nieznany.

To nie łany zielone, ani bory nad brzegami Wisły, Niemna i Dźwiny tak szumią.

To morze mówi!

Idzie głos jego z przeolbrzymiej piersi, rzucony w przestworza.

Słuchaj Polsko!

Żali nie rozumiesz, nie czujesz tętna życia, idącego od morza? Ono prosi Cię o własne okręty, na których w szeroki świat wypłyniesz. Od morza zew idzie.

Na morze!!! budować porty, budować okręty!!
Niech dla celu tego nikt grosza nie pożałuje!

Polsko, słyszysz?!

Sekretarz Generalny K. Fl. Nar.: **Gen. M. Zaruski.**
Komitet Floty Narodowej,
Warszawa, Elektoralna 2.
P. K. O. Nr. 30.
Tam wpłacaj!

Zagubione dokumenty, które unieważnie się, zgłosili:

1) Michalik Franciszek, Wola Duchacka, ulica Gipsowa 85 prawo jazdy Nr. 3942 wydane przez Dyrekcję Robót Publicznych w Krakowie.

2) Michalik Marcin, Łużna Nr. 76 powiat Gorlice, dowód tożsamości konia Serja D. Nr. 45807 wystawiony 11 lipca 1928 w Łużnej.

3) Domagała Kasper, legitymację urzędniczą Nr. 1205/29, wydaną przez Kuratorjum Okręgu Szkolnego w Krakowie.

4) Żeńska Lilly, Grodkowice p. Brzezie, książkę rejestracyjną samochodu Kr. Nr. 6292 wydana przez Dyrekcję Robót Publicznych w Krakowie.

Adres Redakcji i Administracji: „Krakowski Dziennik Wojewódzki" Kraków ulica Basztowa 22, telefon Nr 1141.

Dziennik Wojewódzki wychodzi regularnie 1-go i 15-go każdego miesiąca.

Cena jednego egzemplarza 1·50 zł. — Przedpłata na rok 1930 wynosi: roczna 16 zł., półroczna 8 zł., kwartalna 4 zł.

Cena ogłoszeń całej strony Dziennika 50 zł., za wiersz szpaltowy 50 gr., drobne ogłoszenia do 10 wierszy jednorazowo 5 zł. wraz z egzemplarzem dowodowym. Należytość za prenumeratę, ogłoszenia i za poszczególne egzemplarze należy przesyłać na rachunek czekowy Pocztowej Kasy Oszczędności w Krakowie. Konto Nr. 409144. Administracji Dziennika Wojewódzkiego.

Drukarnia Przemysłowa w Krakowie, ul. Zielona 7. pod kier. T. Zakulskiego. — Nr. telefonu 510.